

ΤΑ ΝΕΑ, 25-10-2002

Σελ.: **P46**, Κωδικός άρθρου: **A17474P461**

Τίτλος: "Ο Κώστας και ο δράκος"

Επιμέλεια: Γιάννης Ντρενογιάννης (Δημοσιογράφος εφημ. ΤΑ ΝΕΑ)

Πολλά παραμύθια έχει η σημερινή ιστορία. Το ένα είναι αληθινό και μου συνέβη το καλοκαίρι του 1998. Το άλλο είναι παλιότερο και μεταδίδεται από στόμα σε στόμα, αλλά το γεγονός που περιγράφει μοιάζει σαν να συνέβη μόλις χθες. Συνδεδειγμένος κρίκος σε όλα αυτά ο Κώστας Λεβέντης, ένας ταβερνιάρης στο Χαλίκι Ασπροποτάμου.

Ήταν παραμονή του Σωτήρος στα 1998 και περιπλανιόμουν ολόκληρη την ημέρα ψάχνοντας τον δρόμο που οδηγούσε στην τρίτη Δρακόλιμνη της Πίνδου που περιγράφει τόσο καλά ο Κώστας Κρυστάλλης (το κείμενο δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Παρνασσός» το 1890). Τον δρόμο μου τον έδειχναν οι ντόπιοι οδηγώντας με από άνθρωπο σε άνθρωπο και έτσι από το Παλιοχώρι (πίσω από τα περτουλιώτικα λιβάδια), βγήκα στα κονάκια των Σαρακατσαναίων, κατόπιν στην Κρασιά, ύστερα στο Στεφάνι και από εκεί πήρα την τελευταία οδηγία: «Πήγαινε στο Χαλίκι».

Ο ήλιος είχε δύσει καθώς έμπαινα στην πολύβουη πλατεία του χωριού. Δεν ήξερα σε ποιον να μιλήσω, τι να ζητήσω... πού είναι η Δρακόλιμνη η οποία ονομάζεται Βερλίγκα; Πού μπορώ να κοιμηθώ απόψε; Με τα βλέμματα συνεννοήθηκαν μεταξύ τους. Μου είπαν γελώντας «πήγαινε επάνω στον Κώστα, αυτός θα βρει μια λύση...». Ανέβηκα στο επάνω μέρος της πλατείας, στην ταβέρνα του Κώστα του Λεβέντη. «Χρυσή Καρδιά» την έλεγαν... θα το καταλάβαινα αργότερα έτσι κι αλλιώς. Δεν πρόλαβα να μιλήσω... «Κάτσε... φαίνεσαι από δρόμο και είσαι πεινασμένος... βάλε κάτι στο στόμα σου, πάρε μια μπίρα να δροσιστείς και τα λέμε...». Έφυγε προς τα μέσα και μου έριχνε κλεφτές ματιές. Μου συμπεριφερόταν σαν να ήμουν παιδί του και ακόμα καλύτερα. Γύρω από το τραπέζι μαζεύτηκε παρέα μεγάλη. Ρωτούσα και μάθαινα για τον τόπο τους... «Ήταν 3 αδέρφια, ο Άσπρος, ο Άραχθος και ο Πηνηϊός... κοιμόντουσαν μαζί στο βουνό, εδω στη Ρόνα. Πρώτος ο Πηνηϊός ξύπνησε και έφυγε αθόρυβος... ξυπνάει ο Άραχθος και κυλάει και αυτός για να βρει τον αδερφό του. Μένει μονάχος ο Άσπρος και βάζει τα κλάματα καθώς ξυπνάει κάνοντας σαματά... για τούτο κάνει τόση φασαρία το ποτάμι από τις πηγές του». Είχα απορροφηθεί εντελώς, η πλατεία στο Χαλίκι είχε γεμίσει από κόσμο... έμοιαζε σαν να βρισκόμουν στο κέντρο του κόσμου. Ο Κώστας με έπιασε από τον ώμο... «Σήκω να πας επάνω στο σπίτι, ξεκουράσω γιατί αύριο στις 6 το πρωί ξεκινάμε για Βερλίγκα».

Χρόνια είχα τον καημό να φτάσω στην κορυφή στο Περιστέρι και να αντικρύσω την τρίτη Δρακόλιμνη. Τώρα όλα έγιναν μόνα τους. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι με έστειλαν σαν μπαλάκι από το ένα σημείο στο άλλο και όλοι ήξεραν τι θέλω. Έμοιαζε με όνειρο και κοιμήθηκα μονομιάς.

Ξύπνησα με ένα ελαφρό σκούνημα, κατέβηκα στο μαγαζί, ήπια μια γουλιά καφέ και μπήκα με τον Κώστα στο αυτοκίνητο. Ο χωματόδρομος ξεκινούσε από το ρέμα του χωριού και τα πρώτα 7 χιλιόμετρα ήταν σχετικά εύκολα για ψηλό αυτοκίνητο. Στα 7,9 χλμ. στα Κριθάρια (κοντά στη στάνη) στρίψαμε δεξιά και ο δρόμος σπαστήρι προς την κορυφή ξεκίνησε. Οι κοφτερές πέτρες δοκίμαζαν να σκίσουν τα λάστιχα... θέλει αρετή και τόλμη το ανέβασμα στο δύσβατο μονοπάτι. Στα 500 μέτρα από τα Κριθάρια όλο αριστερά στην ανηφόρα, γιατί ίσια πηγαίνει σε στάνη. Η κορυφή Περιστέρι φαινόταν όλο και πιο καθαρά, ενώ λουζόμασταν από τις πρώτες αχτίδες του ήλιου. Μετά τα λιβαδάκια της Παλιομάνδρας και 13 περίπου χιλιόμετρα από το Χαλίκι φτάσαμε στη στάνη της Βερλίγκας και συνεχίσαμε με το πόδι. Σε λιγότερο από 500 μέτρα σκαρφαλώματος αντίκρισα το θαύμα που περίμενα. Η τρίτη Δρακόλιμνη επί του όρους Πίνδος... το κείμενο του Κώστα Κρυστάλλη ήταν πέρα για πέρα αληθινό. Η Βερλίγκα ήταν χορταριασμένη δείχνοντας τον φιδίσιο πυθμένα της. Στην αριστερή της άκρη η Καρβηλού έσταζε από τα σωθικά του βουνού κρυστάλλινο νερό που ακολουθούσε αυτή την ίδια στριφογυριστή διαδρομή του δράκου. «Από την Καρβηλού βγήκε το θεριό και πίσω του ερχόταν λεφούσι νερό. Κάνει προς τα κάτω, στρίβει αριστερά-δεξιά σαν τρελό βλέπει αυτή την τρύπα εκεί κάτω και ξαναχώνεται στο βουνό». Ο Κώστας μιλάει σαν να συνέβη χθες το γεγονός... σφυραίει στον τσοπάνο που βόσκει τα πρόβατα και πιάνουμε κουβέντα. Ο ήλιος σηκώνεται αποκαλύπτοντας μία από τις ομορφότερες εικόνες της ζωής μου. Σκύβω να πω νερό από την πηγή και νομίζω ότι μεταλαμβάνω σε εκκλησία. Το φευγαλέο αίσθημα της ευτυχίας με πλημμυρίζει και με συγκλονίζει κυριολεκτικά. Ο δράκος χαμογελάει και αυτός. Έχουμε γίνει φίλοι... θα ζήσουμε εμείς καλά και αυτός καλύτερα!

Πέρα από τους δύο γνωστούς δράκους, που ζούσαν ο ένας στην κορυφή του Σμόλικα (Λύγγος) και ο άλλος στην Γκαμήλα (ή Τύμφη) και τσακώνονταν μεταξύ τους (με τις αντίστοιχες λίμνες τους), υπήρχε και ένας τρίτος. Ένα θερίο που δεν φαινόταν. Μονάχα μια φορά πετάχτηκε μέσα από την πηγή, στριφογύρισε στην τρίτη Δρακόλιμνη και μετά βρήκε μια τρύπα και χάθηκε πάλι στα σωθικά του Λάκμωνα (όρος Περιστέρι). Άλλοι είπαν ότι έμοιαζε με φίδι θεόρατο, και άλλοι τον είδαν σαν μαύρο δυνατό κριάρι. Η τρίτη αυτή Δρακόλιμνη ήταν σχεδόν κυκλική, μικρότερη από τις δύο άλλες, μα είχε το χαρακτηριστικό ότι χώνευε τα νερά της σχηματίζοντας χοάνη για τούτο και οι Βλάχοι της περιοχής την ονόμασαν Βρίγγα (κύκλος). Ετούτη η Δρακόλιμνη δεν διατηρεί πλέον νερό από το καλοκαίρι έως τα τέλη φθινοπώρου, πράγμα φυσιολογικό, αφού «πεθαίνει». Οι Δρακόλιμνες αποτελούν ένα γεωλογικό φαινόμενο που οφείλεται στην εποχή των παγετώνων. Βέβαια τα ίχνη των παγετώνων έχουν εξαφανιστεί από τα ελληνικά βουνά και τα μόνα στοιχεία που έχουν απομείνει είναι η Μαύρη Πεύκη και οι Δρακόλιμνες, οι οποίες έχουν και κάποιο όριο ζωής, σίγουρα περιορισμένο. Το Χαλίκι σκαρφαλωμένο στα 1.150 μέτρα είναι το βορειότερο χωριό της περιοχής του Ασπροποτάμου και μπορείτε να φτάσετε είτε μέσω Πύλης Τρικάλων είτε από την Καλαμπάκα είτε από το Μέτσοβο.